

γομαροκέντης ό, "Ηπ. γουμαρονκέντ'ς "Ηπ. (Πλατανούσ.).

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κέντης.

1) 'Ο ὄνηγός, ὡς κεντῶν τὸν ὄνον δι' αἰχμηροῦ ξύλου ἢ καρφίου διὰ νὰ μεταφέρῃ ταχύτερον τὸ φορτίον ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ὁ κοντός καὶ καθυστερημένος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: "Ενας γουμαροκέντ'ς εἶμι "Ηπ. (Πλατανούσ.).

γομαροκεφάλας ό, ἐνιαχ. γουμαροκεφάλας "Ηπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ. κ.ά.).

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κεφάλας.

1) 'Ο ἔχων μεγάλην κεφαλὴν ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο νωθρός τὸν νοῦν, ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γομαροκέφαλος 1.

γομαροκέφαλο τό, ἐνιαχ. γουμαροκέφαλου Μακεδ. (Χαλάστρ.) γ'μαρουτσέφαλου Στερελλ. (Ἀράχ.).

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κεφάλι.

1) 'Η κεφαλὴ τοῦ ὄνου ἐνθ' ἄν. β) 'Ο σκελετός τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄνου ἐνθ' ἄν.: "Ἄσμ.

Κὶ βάνει γιὰ προσκέφαλον | ἓνα γουμαροκέφαλον Μακεδ. (Χαλάστρ.) 2) Μεταφ. α) 'Ο ἰσχυρογνώμων Στερελλ. (Ἀράχ.) β) 'Ο δύσνους Στερελλ. (Ἀράχ.): Μουρέ, τί γ'μαρουτσέφαλον εἶσι!

γομαροκέφαλος ἐπίθ. "Ηπ. — 'Επετ. Παρνασσ. 9 (1906), 129. γουμαροκέφαλους "Ηπ. (Ἀρτοπ. Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βογατσ. Δαμασκ.).

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κεφάλι.

1) 'Ο νωθρός τὸν νοῦν, ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος ἐνθ' ἄν.: Αὐτός εἶναι γουμαροκέφαλος καὶ δὲν παίρνει ἀπὸ ὀρμή-
ρεις "Ηπ. Συνών. ἀργονόητος, βαρύγνωμος 2, βαρυκέφαλος Β1, βαρυλάτης 3, βαρυνοῦ-
σης 1, βαρύς Α 13ia, βαρύσκοπος 1, γαι-
δουροκέφαλος 1, *γαιδουρόνους, γκλάβας, κακοκέφαλος, μπουμπούνας, μπουμπου-
νοκέφαλος, ξεροκέφαλος, ξυλοκέφαλος, ξυλοπινάκας, ταγαροκέφαλος, χοντρο-
κέφαλος. 2) 'Ισχυρογνώμων, πείσμων Μακεδ. (Βο-
γατσ.) Συνών. γαιδουροκέφαλος 2, γκράνας, γκρανοκέφαλος, μπουμπουνοκέφαλος, ξεροκέφαλος, χοντροκέφαλος.

γομαροκολληγιά ή, ἐνιαχ. γ'μαρουκουλλ'γιά Εὐβ. (Λιχάς κ.ά.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κολληγιά.

'Η διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ χρησιμοποίησεως δύο ὄνων συνεται-
ρική ἐργασία, ἰδίως πρὸς ἄροσιν τῶν ἀγρῶν ἐνθ' ἄν.: β) Με-
ταφ., εἰρων. ὁ ἐξ ἀνάγκης γενόμενος δεύτερος γάμος ἐνθ' ἄν.: Οὐ Τδιρλᾶς πέθαμι κ' ἢ γ'ναῖκα τ' κολληγίμῃ μ' ἔναν ἄλλουν γ'μαρουκουλλ'γιά (κουλληγίμῃ = κολλήγεψε = συνεταιρίσθη, ὑπανδρεύθη) Εὐβ. (Λιχάς) || Παροιμ.

Διφτυρουπαντρεῖς | γ'μαρουκουλλ'γιές

(ὅτι ὁ δεύτερος γάμος ὁμοιάζει μὲ κολληγίαν ὄνων, ἥτοι ἀποβλέπει εἰς κάλυψιν ἀναγκῶν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

γομαροκολλητσίδα ή, ἐνιαχ. γουμαρουκουλλ'τσίδα "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κολλητσίδα.

Τὸ φυτὸν Μηδικὴ ἢ τριβουλοειδὴς (Melitago tribuloides)

τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae). Οἱ καρποὶ τοῦ φυτοῦ τούτου φέρουσι ἔλυτρα ἀγκιστροειδῆ, προσκολλώμενοι δὲ ἐπὶ τῶν ἐρίων τῶν προβάτων καθιστοῦν ταῦτα ἀκατάλλη-
λα εἰς τὴν ἐριουργίαν ἐνθ' ἄν.: Φέτους τὰ μαλλιά ἀπὸ τὰ πρόβατα εἶμι προκονυμένα, εἶμι γιουμάτα γουμαρουκουλλ'τσίdis (προκονυμένα = τεμαχισμένα, κομμένα) "Ηπ. (Κουκούλ.) Συνών. κολλητσίδα, τριβόλι.

γομαροκολοκυνθιά ή, ἐνιαχ. γ'μαρουκουλονθ'ιά Στε-
ρελλ. (Καρυά).

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κολοκυνθιά.

Εἶδος κολοκύνθης, ἡ ὁποία παράγει πολλοὺς καὶ εὐμεγέ-
θεις καρποὺς ἐνθ' ἄν. Συνών. κομποκολοκυνθιά.

γομαροκοπριά ή, "Ηπ. (Αὐλότοπ. Μαργαρ. Πέρδικ. Βαβούρ. Τσαμαντ. κ.ά.) γουμαρουκουπριά "Ηπ. (Δωδών. Κουκούλ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κοπριά.

Κόπρος ὄνου ἐνθ' ἄν.: "Εβαλε γουμαροκοπριά παλιὰ 'ς τις ἐλές καὶ γέρεψαν (= ἀνέρωσαν, ἀνέπτυξαν βλάστησιν) "Ηπ. (Μαργαρ.) Φ'λάου τ' γουμαρουκουπριά χονρ'στὰ γιὰ νὰ τ'μπάνου νὰ τ' ρίξου 'ς τοῦ λαπατόζ'που (= κῆπον μὲ καλ-
λιεργούμενα λάπαθα) "Ηπ. (Κουκούλ.) Συνών. γαιδο-
ροβουνιά, γαιδουροκαβαλλίνα, γαιδο-
ροκάβαλλο, γαιδουροκοπριά, γαιδουρό-
κοπρο, γαιδουροκούρελο, γαιδουροφού-
σκι, γομαροβουνιά, γομαροκαβαλλίνα, γομαροκούραδο, γομαροσκατίνα, γομα-
ροφούσκι.

γομαροκορομηλιά ή, ἐνιαχ. γουμαροκορομηλιά Λ.
Οἰκονομίδ., Δαμασκ., 40.

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κορομηλιά.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Προύμνη ἢ ἡμερος (Prunus dome-
stica) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) μὲ λίαν εὐμε-
γέθεις καρπούς. Συνών. βαρδανιά, βαρδάσα 2, βαρδασιά, δαμασκηνιά, κοκκυμηλιά.

γομαροκορόμηλο τό, ἐνιαχ. γουμαροκόρουμ'λου
Θεσσ. (Μηλ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κορόμηλο.

'Ο καρπὸς τοῦ δένδρου γομαροκορομηλιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βαρδάσα 1.

γομαροκουράδα ή, ἐνιαχ. γουμαροκουράδα Μακεδ. (Βόιον)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κουράδα.

'Η κόπρος τοῦ ὄνου εἰς μεγεθ. σημ. ἐνθ' ἄν.: Πάτ'σα 'ς τοῦ δρόμου γουμαροκουράdis κὶ βρώμψα (= βρώμησα) Βόιον.

γομαροκούραδο τό, ἐνιαχ. γουμαροκούραδου Μακεδ. (Βόιον) γουμαροκούραδου Μακεδ. ("Ἀνω Κώμ. Βόιον κ.ά.)

Έκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ κουράδι.

Κόπρος ὄνου ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γομαροκο-
πριά.

γομαροκυλισιά ή, ἐνιαχ. γουμαρουκυλ'σιά Μακεδ. (Δαμασκ.) γομαρογυλ'σά "Ηπ. (Ἰωάνν.) γουμαρογυλ'σά "Ηπ. (Ἰωάνν.) γουμαρουγκυλ'σά "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Μακεδ. (Κοζ.) γουμαρουκυλ'τσιά Μακεδ. (Δαμασκ.) γου-

